రూపాంతరం [3]

~ మెహెర్

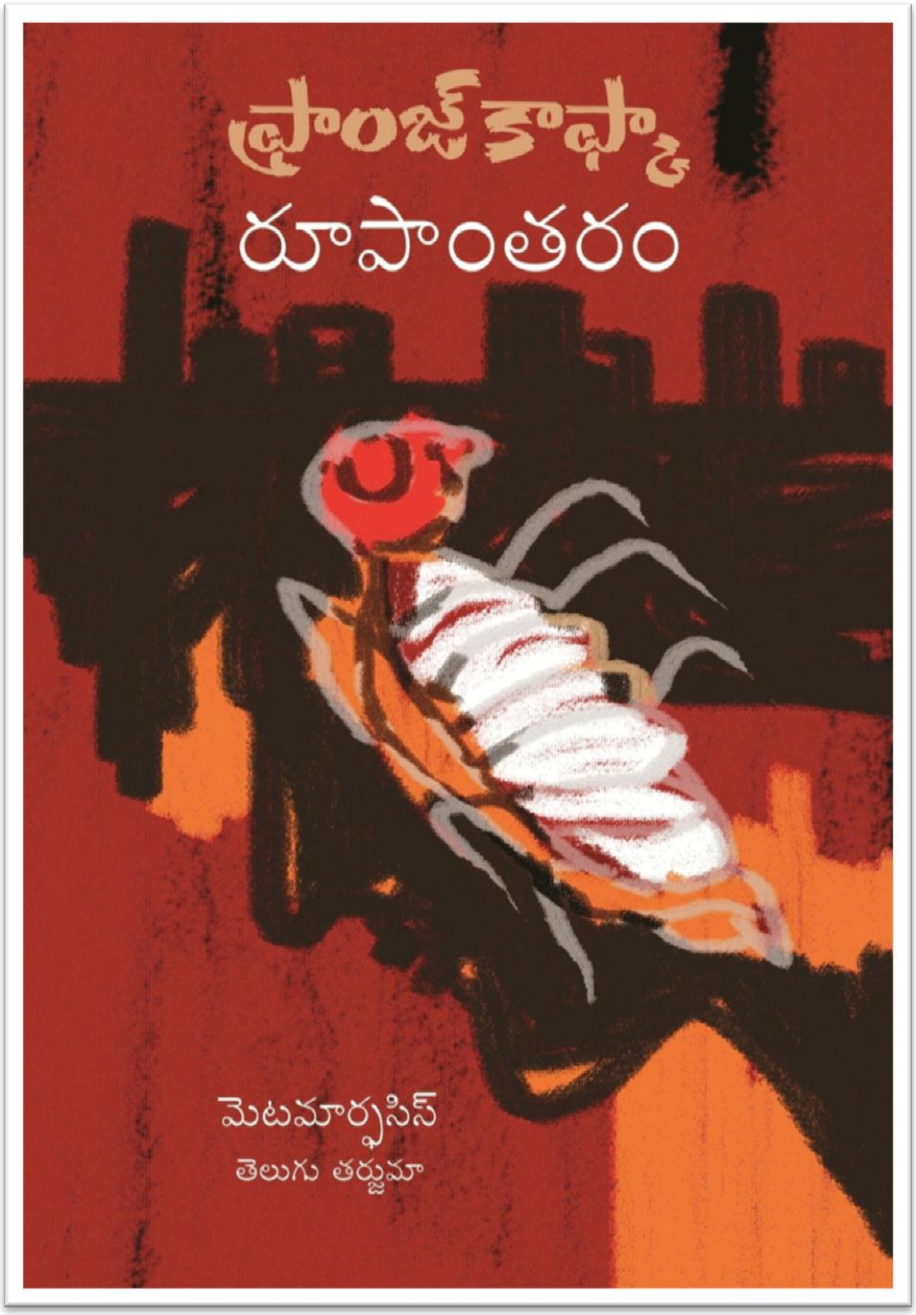

సీరియల్ (అనువాదం): రూపాంతరం [3]

రచన: మెహెర్

కవర్ ఇమేజి: రమణ జీవి

ప్రచురణ: కినిగె పత్రిక patrika.kinige.com

కాలం: జనవరి 2014

శాశ్వత లింకు: http://patrika.kinige.com/?p=919

©Author.

What can you do with this document?

Read it!
Store this PDF on your device.
Share the link with your friends
Share this PDF with your friends via personal communication (e.g. email)
Take printouts for personal use

What is not allowed by Owner of this document?

Editing the document. No page to be removed or added.
Distributing to public (instead kindly share the link to Kinige given above)

కాఫ్కా "మెటమార్ఫసిస్" ఈ తెలుగు అనువాదం వారం వారం ధారావాహికంగా ఇస్తున్నాం. ఇది మొదటి భాగం. మొదట్నుంచి చివరిదాకా ఒకే ఇంటిలో జరిగే ఈ రచనను సరిగ్గా ఆస్వాదించటానికి, ఆ ఇంటి అమరిక తెలియటం కూడా ముఖ్యమని నా భావన. అందుకే, ఆ ప్లాను ఇక్కడ ఇచ్చాను. – మెహెర్

రూపాంతరం [3]

దీని ముందు భాగం

గ్రెగర్‌భోజనం ప్రతి రోజూ ఇదే పద్ధతిలో అయ్యేది, తల్లిదండ్రులూ పనమ్మాయీ ఇంకా నిద్రలేవకముందే ఒకసారీ, కుటుంబమంతా మధ్యాహ్న భోజనం చేశాకా మరొకసారీ వడ్డించబడేది, మధ్యాహ్న భోజనం కాగానే తల్లిదండ్రులిద్దరూ కాసేపు కునుకు తీసేవారు, పనమ్మాయిని చెల్లాయి ఏదో ఒక పని మీద బయటకు పంపించేది. అతను తిండికి మాడకూడదని ఆమెకి ఎంత ఉందో ఆమె తల్లిదండ్రులకూ అంతే ఉంటుందనటంలో సందేహమేం లేదు, కానీ ఆ ఏర్పాట్ల గురించి ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకునేంత ధైర్యం వారికి లేదేమో, లేదా అసలే బాధలో ఉన్న వాళ్ళని మరింత బాధ పెట్టకూడదన్న ఉద్దేశంతో అతని చెల్లే వాళ్ళను ఈ బాధ్యత నుంచి మినహాయించిందో.

ఆ మొదటి రోజు ఇంటికి పిలుచుకువచ్చిన వైద్యుణ్ణీ, తాళాలు పగలగొట్టేవాణ్ణి, తిరిగి ఏ సాకు చెప్పి వెనక్కు పంపించారో గ్రెగర్ తెలుసుకోలేకపోయాడు; అతను మాట్లాడేది ఇతరులకు అర్థం కావట్లేదు సరే, కానీ తమ మాటలైనా అతనికి అర్థం కావచ్చేమో అన్న అనుమానం వాళ్ళలో ఎవరికీ రాలేదు, చెల్లాయితో సహా; అందుకే అతని గదిలో ఉన్నపుడు ఆమె అడపాదడపా నిట్టూర్పులు విడవటమో, దేవుళ్ళకు మొర పెట్టుకోవడమో చేసేదే తప్ప, అంతకుమించి ఏమీ మాట్లాడేది కాదు. కానీ రోజులు గడిచి ఈ పరిస్థితికి అలవాటుపడే కొద్దీ ఆమె నోరు విప్పటం ప్రారంభించింది, ఆ మాటల్లో జాలి ఉండేది, కనీసం ఉండేదని అనుకోవచ్చు. తాను పెట్టిన పదార్థాలన్నింటినీ గ్రెగర్ ఖాళీ చేసినపుడు,

'ఇవాళ బాగా తిన్నాడు,' అనేది, దానికి విరుద్ధంగా జరిగినపుడు (రానురానూ అలా జరగటం ఎక్కువైంది), ఆమె చాలా బాధగా: 'మళ్ళీ ఇవాళ అంతా వదిలేశాడు,' అనేది.

గ్రెగర్‌కి ఏ వార్తా సూటిగా తెలిసేది కాదు, పక్క గదుల నుంచి కొంత విని తెలుసుకునేవాడు, చిన్నగా ఏ గొంతు వినపడినా, అతను వెంటనే అటువైపున్న తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళి తన శరీరం మొత్తాన్ని దానికి అదిమిపెట్టిRupantaram Stamp శ్రద్ధగా వినేవాడు. తొలి రోజుల్లో అతని ప్రస్తావన పరోక్షంగానైనా లేకుండా ఏ సంభాషణా పూర్తయ్యేది కాదు. ఒక రెండ్రోజులైతే భోజనాలైనప్పుడల్లా గ్రెగర్‌ని ఏం చేయాలన్న విషయమై చర్చలు సాగేవి; భోజనాలయ్యాకా కూడా అవే కొనసాగేవి, ఫ్లాట్‌లో ఒంటరిగా ఉండటానికి ఎవరూ ఇష్టపడక, అలాగని దాన్ని ఖాళీగానూ వదిలేయలేక, కుటుంబసభ్యుల్లో ఎవరో ఒక ఇద్దరు ఎప్పుడూ ఇంట్లో ఉండేలా చూసుకునేవారు. పనమ్మాయైతే – ఆమెకు విషయం ఎంత వరకూ తెలుసో తెలియదు గానీ – మొదటి రోజే తల్లి కాళ్ళ మీద సాగిలబడిపోయి తనను పనిలోంచి తీసేయమని బతిమాలింది, ఒక పావుగంట తర్వాత సెలవు తీసుకుని వెళ్తూ, తనను తీసేయటం ద్వారా ఈ కుటుంబం తనకు ఎంతో మేలు చేసినట్టు కళ్ళమ్మటా నీళ్ళతో కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంది, ఈ విషయం గురించి బయటెక్కడా మాట్లాడనని ఎవరూ అడక్కపోయినా ఒట్టు కూడా వేసింది.

దాంతో ఇప్పుడు వంటపని తల్లి పైనా, చెల్లాయి పైనా పడింది; అయినా అదేం పెద్ద పని కాదు, ఈ మధ్య ఆ కుటుంబం సరిగా తిండి తినటమే తగ్గించింది. ఇంకో ముద్ద తినమంటూ వాళ్ళు ఒకర్నొకరు నిష్ఫలంగా బతిమాలుకోవటం గ్రెగర్ వినిపిస్తూనే ఉండేది, దానికి స్పందన కూడా ఎప్పుడూ ఒకటే: 'వద్దు, సరిపడా తిన్నాను,' అన్న అర్థం వచ్చేలా ఏదో అనేవాళ్ళు. వాళ్ళు తాగేది కూడా తక్కువే. చెల్లాయి తరచూ తండ్రిని బీరేమైనా కావాలా అని అడిగేది, స్వయంగా తనే వెళ్ళి తెస్తాననేది; ఆయన్నుంచి జవాబేమీ రాకపోతే, కూతురి చేత పని చేయించుకుంటున్నాడనే బాధ నుంచి

తప్పించటానికన్నట్టు, ఎవర్నయినా పంపించయినా తెప్పిస్తాననేది; కానీ చివరకు తండ్రి 'వద్దు' అని గట్టిగా చెప్పటంతో ఆ ప్రస్తావన ముగిసేది.

తండ్రి మొట్టమొదటి రోజే కుటుంబం ఆర్థిక పరిస్థితి ఏమిటో, ఇప్పుడు తమ ముందున్న అవకాశాలేమిటో తల్లికీ చెల్లాయికీ వివరించి చెప్పాడు. చెప్తున్నవాడల్లా మధ్య మధ్యలో టేబిల్ దగ్గర్నుంచి లేచి వెళ్ళి, ఐదేళ్ళ క్రితం తన వ్యాపారం దివాలా తీసినపుడు రక్షించి తెచ్చుకున్న ఒక ఇనప్పెట్టె నుంచి, ఏదో రసీదు పుస్తకమో నోటు పుస్తకమో పట్టుకొచ్చేవాడు. పకడ్బందీగా ఉండే ఆ ఇనప్పెట్టె గడియ తెరుచుకోవటం, అందులోంచి కావాల్సింది తీసుకున్నాకా మళ్ళీ మూసేయటం ఇవన్నీ గ్రెగర్‌కి వినపడేవి. అతను గదిలో బంధీ అయిన దగ్గర్నుంచీ ఇప్పటిదాకా విన్న విషయాలన్నింటిలోకీ కాస్త సంతోషాన్ని కలిగించే విషయం తండ్రి ఇచ్చిన ఈ వివరణలే. గ్రెగర్ ఇప్పటి దాకా తండ్రి పాత వ్యాపారం నుంచి ఒక్క పైసా కూడా మిగల్లేదని అనుకునేవాడు, తండ్రి కూడా మిగిలిందని ఎప్పుడూ చెప్పలేదు, గ్రెగర్ గుచ్చి అడగనూ లేదు. ఆ రోజుల్లో గ్రెగర్‌కున్న లక్ష్యమల్లా ఒకటే, తన కుటుంబాన్ని నిరాశలో కూరుకుపోయేట్టు చేసిన ఆ దివాలా తాలూకు జ్ఞాపకాల్నించి వాళ్ళను వీలైనంత తొందరగా బయటపడేయటం. అందుకు తన శక్తులన్నీ కూడదీసుకుని పని చేశాడు, చిన్న గుమాస్తా స్థాయి నుంచి చాలా వేగంగా ట్రావెలింగ్ సేల్స్‌మెన్ స్థాయికి చేరుకున్నాడు, ఆ హోదాకి చేరాకా అతని రాబడి అవకాశాలు పెరిగాయి, అతని విజయాలు కమీషన్ల రూపేణా తక్షణం డబ్బుగా మారేవి, దాన్ని వెంటనే తీసుకెళ్ళి ఆనందాశ్చర్యాలతో మెరిసే కుటుంబ సభ్యుల కళ్ళ ముందే టేబిల్ మీద పెట్టేవాడు. ఆ రోజులే వేరు, గ్రెగర్ తర్వాత కూడా డబ్బు బానే సంపాదించినా, కుటుంబం ఖర్చులన్నీ తనే భరించినా, ఆ రోజుల వైభవం మళ్ళీ ఆ స్థాయిలో ఎప్పుడూ పునరావృతం కాలేదు. వాళ్ళకు అది మామూలైపోయింది, కుటుంబానికీ, గ్రెగర్‌కీ కూడా; డబ్బు కృతజ్ఞతాపూర్వకంగానే తీసుకునేవాళ్ళు, అతను కూడా ఆనందంగానే ఇచ్చేవాడు, కానీ ఇదివరకట్లా అందులో ఎటువంటి ఆత్మీయ భావనా ఉండేది కాదు. చెల్లాయితో మాత్రం ఎప్పుడూ సన్నిహితంగానే ఉండేవాడు, ఆమె భవిష్యత్తు కోసం గుట్టుగా ఒక ప్రణాళిక కూడా సిద్ధం చేసుకున్నాడు. ఆమె గ్రెగర్‌లా గాక సంగీత ప్రియురాలు, పైగా మనసు కరిగేలా

వయొలిన్ వాయించగలదు, కాబట్టి, ఎంత ఖర్చయినా ఎలాగోలా భరించి, ఆమెను వచ్చే ఏడాది సంగీత కళాశాలలో చేరుద్దాం అనుకున్నాడు. గ్రెగర్ ఇంటి దగ్గర ఉండేది తక్కువే అయినా, ఆ ఉన్న కొన్ని సందర్భాల్లోనూ చెల్లాయితో ఎప్పుడు మాట్లాడినా ఈ సంగీత కళాశాల ప్రస్తావనకు వచ్చేది, కానీ దాన్ని అందరాని కలగానే చూసేవారు, తల్లిదండ్రులైతే ఆ ప్రస్తావన కూడా ఇష్టపడేవారు కాదు; కానీ ఈ విషయంలో గ్రెగర్ నిర్ణయం తీసేసుకున్నాడు, రాబోయే క్రిస్మస్ పండగ నాడు ఆ నిర్ణయాన్ని అట్టహాసంగా ప్రకటించాలనుకున్నాడు కూడా.

గ్రెగర్ అలా తలుపులకు ఆనుకు నిలబడి వింటున్నప్పుడు ఇలాంటి నిష్ఫలమైన ఆలోచనలే అతని మనసులోకి వచ్చి పోయేవి. ఒక్కోసారి భరింపరాని నిస్పృహ ఆవరించి వినటం మానేసి పరాకులో పడిపోయేవాడు, అతని తల పొరబాట్న తలుపుకు తగిలేది, చప్పున దాన్ని నిటారుగా నిలబెట్టుకునేవాడు, ఎందుకంటే ఏ చిన్న అలికిడైనా పక్క గదిలో అందరూ నిశ్శబ్దమైపోయేవారు. కొద్ది విరామం తర్వాత తండ్రి, బహుశా తలుపు వైపు చూస్తూ కాబోలు, ‘ఏం చేస్తుంటాడో ఇప్పుడు,’ అనేవాడు, ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా అంతరాయాన్నించి తేరుకుని సంభాషణ తిరిగి కొనసాగేది.

ఈ సమయంలోనే గ్రెగర్‌తండ్రి ద్వారా ఒక కొత్త విషయం తెలుసుకున్నాడు (తండ్రి ఇలాంటివి చెప్పినవే మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పేవాడు, దానికి ఒక కారణం ఆయన ఈ విషయాల్ని పట్టించుకుని చాలా కాలం అవటమూ, మరో కారణం తల్లి వాటిని మొదటిసారి విన్నపుడే అర్థం చేసుకోలేకపోవటమూను), ఇంతకీ విషయమేమిటంటే, తండ్రి వ్యాపారం దివాలా తీసినా కూడా ఆ పాత రోజుల నాటి డబ్బు కొంత మిగిలింది, అది అవటానికి చిన్నమొత్తమే కానీ, దాని మీద వచ్చే వడ్డీని కదపకపోవటంతో, ఇప్పుడు కాస్త పెద్ద మొత్తంగా మారింది. అదేగాక, గ్రెగర్ నెలనెలా ఇంటికి తెచ్చిన డబ్బు – అతను అవసరాలకంటూ కొంత చిల్లర మాత్రమే చెంత ఉంచుకునేవాడు – పూర్తిగా ఖర్చయిపోలేదు, అది కూడా ఓ మాదిరి పెట్టుబడిగా ఎదిగింది. ఇది వింటూ గ్రెగర్ తలుపు వెనక నుంచి తల ఉత్కంఠగా ఆడించాడు, ఈ అనుకోని పొదుపూ, ముందుచూపూ అతనికి పట్టరాని ఆనందాన్ని కలిగించాయి.

నిజానికి ఈ డబ్బు ఉందని ముందే తెలిస్తే అతను దాంతో తండ్రి తన యజమానికి పడ్డ బాకీ తీర్చేసి ఉండేవాడు, ఆ రకంగా ఆ వెట్టిచాకిరీ ఉద్యోగం నుంచి త్వరగా బయటపడగలిగేవాడు, కానీ ఇప్పటి పరిస్థితుల్ని బట్టి చూస్తే తండ్రి ఇలా చేయటమే మంచిదైందనిపించింది.

కానీ ఈ డబ్బు మీద వచ్చే వడ్డీ ఒక కుటుంబం గడవటానికి సరిపోయేది కాదు; మహా అయితే ఒక ఏడాదో రెండేళ్ళో గడుస్తాయి, అంతే. కాబట్టి ఆ డబ్బు అత్యవసరమైనపుడు వాడుకునేలా ఓ పక్కన అట్టే పెట్టడానికి మాత్రమే పనికొస్తుంది; రోజు గడవటానికి కావాల్సిన డబ్బు కోసం మాత్రం పని చేయక తప్పదు. తండ్రి ఆరోగ్యంగానే ఉన్నాడు కానీ, ముసలివాడైపోయాడు, పైగా గత ఐదేళ్ళుగా ఏ పనీ చేసినవాడు కాదు; కాబట్టి ఆయన్నుంచి పెద్దగా ఆశించగలిగేదేమీ లేదు; కఠినంగా శ్రమించినా వైఫల్యాలమయంగానే సాగిన ఆయన జీవితంలో ఆయన కాస్త విశ్రాంతి తీసుకున్నాడంటే అది ఈ గత ఐదేళ్ళలోనే, ఈ కాలంలో ఆయన చాలా లావెక్కాడు, ఇప్పుడైతే కదలటం కూడా బాగా బరువుగా కదుల్తాడు. ఇక తల్లి విషయానికొస్తే, ఉబ్బసం వల్ల ఆవిడకు ఫ్లాట్‌లో ఉండటమే కష్టం, శ్వాస అందక చాలాసార్లు తెరిచిన కిటికీ ముందు సోఫాలో కూలబడిపోతుంది, అలాంటావిడ ఇప్పుడు డబ్బు కోసం పని చేయగలదా? ఇక చెల్లాయి, ఆమెకు పదిహేడేళ్ళొచ్చాయన్న మాటే గానీ ఇంకా చిన్న పిల్లే, అందమైన దుస్తులు వేసుకోవటం, ఆలస్యంగా నిద్ర లేవటం, ఇంటి పనుల్లో చేతనైనంత సాయం చేయటం, ఏవో చిరు సరదాల్లో పాలుపంచుకోవటం, అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా వయొలిన్ వాయించటం, ఇలా సాగే జీవితంలో జోక్యం చేసుకోవటమే పెద్ద పాపం, అలాంటిది డబ్బు కోసం ఆమెను పనిలో పెట్టాలా? ఇంట్లో సంభాషణ ఇలా సంపాదన మీదకు ఎప్పుడు మళ్ళినా, గ్రెగర్ అప్పటి దాకా తలుపు ఆనుకుని వింటున్నవాడల్లా, దాన్ని వదిలేసి, పక్కనున్న చల్లని తోలు సోఫా మీద కూలబడేవాడు, సిగ్గుతో, బాధతో అతని వళ్ళు కాగిపోయేది.

అతను ఎన్నో ఎడతెగని రాత్రుళ్ళు అలాగే కూలబడి, కంటి మీద కునుకన్నది లేకుండా, సోఫాని గీరుకుంటూ గడిపేసేవాడు. లేదంటే ఒక్కోసారి గదిలోని పెద్ద కుర్చీని కిటికీ దాకా లాక్కువెళ్ళటమనే

బృహత్ ప్రయత్నం మొదలుపెట్టేవాడు, తర్వాత ఆ కుర్చీ మీద నిలబడి, కిటికీ అంచు అందుకుని, దాని గాజు పలకకు ముఖాన్ని ఆనించేవాడు, ఇదివరకటి రోజుల్లో ఇలా కిటికీ దగ్గర నిలబడటం వల్ల కలిగిన స్వేచ్ఛా భావనని తిరిగి పొందటానికి తప్ప ఈ చర్య వల్ల వేరే ప్రయోజనం లేదు, ఎందుకంటే, అతని కంటి చూపుకు ఇప్పుడు దగ్గరున్న వస్తువులే అంతంత మాత్రంగా కనపడుతున్నాయి; ఇదివరకూ కిటికీ లోంచి ఎపుడు చూసినా వీధవతల ఆసుపత్రి అడ్డు వస్తోందనీ అది తప్ప వేరే ఏం కనిపించటం లేదని విసుక్కునేవాడు, ఇపుడు అది కూడా స్పష్టంగా కనిపించడం మానేసింది; తాను పట్టణ ప్రాంతంలోని చార్లటన్ వీధిలో నివసిస్తున్నాడని అతనికి ఖాయంగా తెలిసి ఉండబట్టి గానీ, లేదంటే ఇప్పుడు కిటికీ బయట కనపడేది బూడిదరంగు ఆకాశమూ నేలా హద్దుల్లేకుండా కలిసిపోయిన ఒక బీడు దృశ్యమేమో అనుకునేవాడు. చురుకైన అతని చెల్లాయి కిటికీ దగ్గర ఈ పెద్ద కుర్చీని రెండు మూడు సార్లు గమనించటంతోటే విషయం అర్థం చేసుకుంది; తర్వాత ఆమె గది తుడవటానికి వచ్చినపుడల్లా, ఆ కుర్చీని జాగ్రత్తగా కిటికీ దగ్గరకు జరిపేది, కిటికీ రెక్క తెరిచి పెట్టేది.

గ్రెగర్‌కి చెల్లాయితో మాట్లాడే వీలుండి ఉంటే – ఆమె తన కోసం చేస్తున్న ఈ పనులన్నింటికీ కృతజ్ఞత తెలుపుకోగలిగే వీలుండి ఉంటే – ఆమె చూపిస్తున్న ఈ శ్రద్ధను ఇంకాస్త తేలిగ్గా స్వీకరించగలిగేవాడు, కానీ ఆ వీల్లేకపోవటం వల్ల, అతనికెందుకో ఇబ్బందిగా అనిపించేది. ఆమె తనవంతుగా ఈ పనుల్లో అప్రియత్వాన్ని కప్పిపుచ్చటానికి వీలైనంత ప్రయత్నించేది, సహజంగానే కాలక్రమేణా అందులో ఆరితేరింది, కానీ సమయం గడిచే కొద్దీ అసలు రంగు బయటపడసాగింది. అసలామె లోపలికి అడుగుపెట్టే తీరే అతనిలో కంగారు పుట్టించడం మొదలైంది. ఆమె గదిలోకి ఇలా వచ్చిందో లేదో, కనీసం తలుపు మూయటానికి కూడా ఆగకుండా (గ్రెగర్ గది ఇతరుల దృష్టిలో పడకుండా తాను ఇదివరకూ పాటించిన జాగ్రత్తను ఇప్పుడు మర్చిపోయి), తిన్నగా కిటికీ దగ్గరకు దూసుకు వెళ్ళి, తనకు ఊపిరాడటం లేదన్నట్టు, దాన్ని విసురుగా అసహనంగా తెరిచేది, తర్వాత, బయట వాతావరణం ఎంత చలిగా ఉన్నా, కాసేపు అలా కిటికీ ముందే నిలబడి పెద్దగా ఎగశ్వాసతో ఊపిరి పీల్చుకునేది. రోజుకి రెండుసార్లు ఈ అలజడితోనూ, చప్పుళ్ళతోనూ ఆమె గ్రెగర్‌ను

బెంబేలెత్తించ సాగింది; ఆమె గదిలో ఉన్న కాసేపూ అతను సోఫా కింద దూరి గజ గజ వణికిపోయేవాడు, కానీ అతనికి తెలుసు, కిటికీలు మూసి ఉన్న గదిలో ఆమె తనతో ఉండలేదు కాబట్టే, తనను ఇంతగా ఇబ్బంది పెట్టాల్సి వస్తోందని.

ఒక రోజు ఆమె మామూలు కన్నా కాస్త పెందలాడే రావటం మూలాన, అతను ఇంకా కిటికీ దగ్గరే నిలబడి ఉండగా ఆమె కంటపడ్డాడు, అతని భీకరాకారం నిశ్చలంగా నిలబడి బయటకు చూస్తోంది, అతను అక్కడ ఉన్నప్పుడు కిటికీ తెరిచే వీల్లేదు, కాబట్టి ఆమె కిమ్మనకుండా అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయుంటే గ్రెగర్ పెద్దగా ఆశ్చర్యపోయేవాడు కాదు, కానీ ఆమె ఆ వెళ్ళటం మామూలుగా వెళ్ళలేదు, ఉలికిపడినట్టు ఒక్కసారిగా బయటకు గెంతి తలుపు ధఢాల్న మూసేసింది (అప్పటికే గ్రెగర్ రూపాంతరం చెంది ఒక నెల కావొస్తుంది, కాబట్టి ఆమె అతని రూపం చూసి మరీ అంత హడలిపోవాల్సిన పన్లేదు), కొత్తవాళ్ళెవరైనా ఆమె హడావిడి చూస్తే, గ్రెగర్ ఆమె మీద పడి కరిచేందుకే అక్కడ కాపు కాసి ఉన్నాడేమో అనుకునేవారు. అతను వెంటనే సోఫా కిందకు పాకి దాక్కున్నాడు, కానీ ఆమె మళ్ళీ మధ్యాహ్నం దాకా వెనక్కు రాలేదు, వచ్చే దాకా అతను సోఫా కిందే ఎదురుచూడాల్సి వచ్చింది, మధ్యాహ్నం వచ్చినపుడు ఆమె మామూలు కన్నా కాస్త చీకాకుగా ఉన్నట్టు తోచింది. అప్పుడు అతనికి అర్థమైంది, తన రూపమంటే ఆమెకు ఇంకా అసహ్యమే, బహుశా ఎప్పటికీ అసహ్యంగానే మిగిలిపోవచ్చు, అంతెందుకు, ఈ సోఫా కింద నుంచి కనపడే తన కొద్ది పాటి శరీరాన్ని చూసి పారిపోకుండా ఉండటానికి కూడా ఆమె చాలా నిగ్రహించుకుంటుందేమో. ఆమెకు ఆ ఇబ్బంది కూడా లేకుండా చేద్దామని ఒక రోజు సోఫా మీదున్న దుప్పటిని తన వీపు మీదకి మార్చుకున్నాడు – ఈ పనికి నాలుగు గంటల పైనే పట్టింది – తాను ఏ మాత్రం కనపడకుండా ఉండేట్టుగా దాన్ని అమర్చుకున్నాడు, ఇప్పుడు చెల్లాయి కిందకు వంగినా అతణ్ణి చూడలేదు. ఈ అమరిక అనవసరమని ఆమెకు అనిపిస్తే ఆ దుప్పటిని తీసేసేదే (ఎందుకంటే ఇలా తన్ను తాను కప్పివుంచుకుని గ్రెగర్ సుఖపడేదేం లేదని ఎవరికైనా అర్థమవుతుంది), కానీ ఆమె ఎలా ఉన్నదాన్ని అలాగే వదిలేసింది, అంతే కాదు, ఈ అమరిక

పట్ల ఆమె స్పందన ఏమిటో చూద్దామని గ్రెగర్ తన దుప్పటిని కొంచెం పైకెత్తినపుడు, ఆమె తన వంక కృతజ్ఞతా భావంతో చూసినట్టు కూడా అనిపించింది.

తల్లిదండ్రులైతే మొదటి రెండు వారాలూ అతని గది దరిదాపులకు వచ్చే ధైర్యం కూడా చేయలేకపోయారు, అతని చెల్లాయి పడుతున్న శ్రమని మాత్రం మెచ్చుకునేవారు (ఇదివరకట్లా ఆమెను అక్కరకు రాని పిల్లగా చూడటం మానేశారు), రోజులు గడిచే కొద్దీ వాళ్ళలో కాస్త ధైర్యం వచ్చింది, చెల్లాయి అతని గది సర్దుతుంటే ఇద్దరూ బయట నిలబడటం ప్రారంభించారు, ఆమె బయటకు రాగానే లోపలి విషయాలన్నీ అడిగి కనుక్కునేవారు, ఆమె వెళ్ళినపుడు అతనేం చేస్తున్నాడో, ఆ రోజు ఏం తిన్నాడో, ఈ సారి అతని ప్రవర్తన ఎలా ఉందో, పరిస్థితిలో ఏమన్నా మెరుగుదల కన్పించిందో లేదో, ఇవన్నీ ఆమెను అడిగి చెప్పించుకునేవారు. అతని తల్లయితే తాను కూడా గ్రెగర్‌ని చూస్తానని పట్టుబట్టడం మొదలుపెట్టింది, మొదట్లో తండ్రీ, చెల్లాయీ ఇద్దరూ కలిసి తార్కికమైన వాదనలతో ఎలాగోలా నచ్చజెప్పి ఆపగలిగారు (ఈ వాదనల్ని గ్రెగర్ చాలా శ్రద్ధగా విని, పూర్తిగా ఏకీభవించాడు), కానీ రాన్రానూ ఆవిణ్ణి బలవంతంగా ఆపాల్సి వచ్చేది, అంతా అయ్యాకా ఆవిడ ఇలా అరిచేది: ‘నన్ను నా బిడ్డను చూడనివ్వండి, వాడు కష్టంలో ఉన్నాడు! ఎందుకు అర్థం చేసుకోరు నన్ను?’ ఇలాంటి మాటలు విన్నప్పుడు గ్రెగర్‌కి కూడా ఆవిణ్ణి లోపలికి రానివ్వటమే మంచిదేమో అనిపించటం మొదలైంది, రోజూ కాకపోయినా, కనీసం వారానికోసారి రానివ్వచ్చు; ఎంతైనా ఆవిడ చెల్లాయి కన్నా మెరుగ్గా పరిస్థితుల్ని అర్థం చేసుకోగలదు, చెల్లాయి పడే కష్టం తక్కువనేం కాదు గానీ, నిజానికి ఆమె ఇంకా చిన్న పిల్లే, బహుశా బాల్య సహజమైన తెంపరితనంతోనే ఇదంతా తన భుజాల మీద వేసుకుందేమో కూడా.

తల్లిని చూడాలన్న గ్రెగర్ కోరిక త్వరలోనే తీరింది. ఈ మధ్య అతను తల్లిదండ్రుల్ని ఇబ్బంది పెట్టడం ఎందుకులెమ్మని పగటిపూట కిటికీ దగ్గర గడపటం మానుకున్నాడు, ఇక మిగిలిన కొన్ని చదరపు అడుగుల నేలా ఎంతసేపని పాకుతాడు, రాత్రంతా ఒకే చోట కదలకుండా పడుకోవాలంటే

దుర్భరంగా ఉండేది, మరోపక్క తిండిపట్ల ఇదివరకటి అనురక్తి కూడా చాలా త్వరగా క్షీణించిపోసాగింది, దాంతో, ఇక వేరే కాలక్షేపం ఏం లేక, అతను గోడల మీదా, పై కప్పు మీదా అడ్డదిడ్డంగా పాకటం అలవాటు చేసుకున్నాడు. అన్నింట్లోకీ పైకప్పు నుంచి వేలాడటం అతనికి బాగా నచ్చిన విన్యాసం; నేల మీద నిలబడటంతో పోలిస్తే ఇది చాలా భిన్నమైనది; ఈ భంగిమలో మామూలు కన్నా బాగా శ్వాస తీసుకోగలిగేవాడు, శరీరం అంతా సన్నగా కంపిస్తూండేది, సంతృప్తమయమైన ఈ పరాకులో పడి ఒక్కోసారి పట్టుకోల్పోయి కింద కూడా పడిపోయేవాడు. కానీ ఇదివరకటి కన్నా మెరుగ్గా శరీరాన్ని అదుపులో ఉంచుకోవటం అలవాటవటంతో, అంత ఎత్తు నుంచి కింద పడినా ఏ దెబ్బా తగలకుండా కాచుకోగలిగేవాడు. గ్రెగర్‌కి ఓ కొత్త కాలక్షేపం దొరికిందన్న సంగతి చెల్లాయి త్వరలోనే గుర్తించింది – ఎందుకంటే అతను పాకిన చోటల్లా ఏదో జిగట పదార్థం జాడలుగా అంటుకునేది – వెంటనే ఆమె బుర్రలో ఒక ఆలోచన పుట్టుకొచ్చింది, గ్రెగర్‌కు పాకటానికి తగినంత చోటు కల్పించాలి, అందుకోసం అతనికి అడ్డు లేకుండా కొంత ఫర్నిచర్‌ని తొలగించాలి, వీటిలో ముఖ్యమైనవి అతని మేజాబల్ల, బీరువా. కానీ వాటిని కదపటం ఆమె ఒక్కదాని వల్లా అయ్యే పని కాదు; తండ్రిని సాయం అడిగే ధైర్యం చేయలేకపోయింది; పనమ్మాయి సాయానికి రావటమన్న ప్రస్తకే లేదు, ఎందుకంటే, పాత వంటమనిషి మానేసిందగ్గర్నుంచీ మేకపోతు గాంభీర్యంతో ఎలాగో నెట్టుకొస్తోన్న ఈ పదహారేళ్ళ అమ్మాయి ముందే ఒక షరతు విధించింది, అదేమిటంటే, ఎవరైనా తెరవమంటే తప్ప ఆమె వంటగది తలుపు ఎప్పుడూ మూసే ఉంచుతుంది; దాంతో ఇక చెల్లాయికి మిగిలింది ఒకటే దారి. ఒకరోజు, తండ్రి ఇంట్లో లేనపుడు, తల్లిని పిలుచుకొచ్చింది. ఆవిడ రావటం ఆనందంతో తబ్బిబ్బుగా మాట్లాడుతూనే వచ్చింది, కానీ గ్రెగర్ గది గుమ్మం దాకా వచ్చేసరికి మౌనం దాల్చింది. మొదట చెల్లాయి లోపలికి వచ్చి అంతా సక్రమంగా ఉందో లేదో చూసింది; ఆ తర్వాతే తల్లిని లోపలికి రానిచ్చింది. గ్రెగర్ కంగారుగా తన దుప్పటిని మరింత కిందకు లాక్కుని, దాన్ని అటూ ఇటూ గుంజుతూ మడతలు పడేట్టు చేశాడు; ఇప్పుడు చూట్టానికి ఆ సోఫా మీద ఒక దుప్పటి కాజువల్‌గా పడి ఉన్నట్టు కనిపిస్తుంది. గ్రెగర్ ఈసారి దుప్పటి చాటు నుంచి చూసే ప్రయత్నం కూడా చేయలేదు; తల్లి దర్శన భాగ్యాన్ని తర్వాతెప్పటి కన్నా

వాయిదా వేసుకున్నాడు, అసలు ఆమె రావటమే మహద్భాగ్యమనుకున్నాడు. చెల్లాయి, 'రా అమ్మా, నీకు కనిపించదు,' అంటోంది, ఆమె తల్లి చేయి పట్టుకుని లోపలికి నడిపిస్తున్నట్టుంది. కాసేపటికి ఆ ఇద్దరు బక్క ప్రాణులూ కలిసి చాలా బరువైన ఆ బీరువాని కదపటానికి చేస్తున్న చప్పుడు గ్రెగర్‌కి వినిపించసాగింది, తల్లి మందలిస్తున్నా వినకుండా, చెల్లాయి ఎక్కువ బరువు తన మీదే వేసుకుంటోంది, ఎక్కడ మీద పారేసుకుంటుందోనని తల్లి భయం. ఇద్దరూ కాసేపు తంటాలు పడ్డారు. ఒక పావుగంట తర్వాత, ఇక తల్లి చేతులెత్తేసింది, ఆ బీరువా ఎక్కడుందో అక్కడే వదిలేయటం మంచిదని తీర్మానించింది. ఎందుకంటే, మొదటి కారణం, అది చాలా బరువుగా ఉంది, తండ్రి వచ్చేలోగా ఆ పని పూర్తవటం అన్నది అసాధ్యం, చివరికి ఎలాగూ మధ్యలోనే వదిలేయాల్సి వస్తుంది, అప్పుడది గ్రెగర్ కదలికలకు ఇదివరకటి కన్నా పెద్ద ఆటంకం అవుతుంది; రెండో కారణం, అసలు ఫర్నిచర్ తొలగించటం ద్వారా గ్రెగర్‌కి తాము మేలే చేస్తున్నామా అన్నది కూడా ఖచ్చితంగా తెలియదు. కీడే ఎక్కువని ఆవిడ ఉద్దేశం; ఆ బోసిపోయిన గోడలు చూస్తే ఆవిడకే గుండెలు దేవేస్తున్నాయే; మరి గ్రెగర్‌కి కూడా అలానే అనిపించదని గారంటీ ఏంటి, అతను ఈ ఫర్నిచర్‌కి చాన్నాళ్ళుగా అలవాటు పడిపోయాడు, ఇపుడు గది ఖాళీ చేస్తే అందరూ తనని వెలి వేశారని అనుకునే అవకాశం ఉంది. 'పైగా వాడికి అనిపించదూ,' ఆమె మెల్లగా అంది – నిజానికి ఆవిడ ఇదంతా గుసగుసగానే మాట్లాడుతోంది, తన మాటలు అతనికి అర్థం కావని ఎలాగూ తెలుసు, వినిపించకూడదని కూడా అనుకుంటుంది – 'ఇలా ఫర్నిచర్ తొలగించటం వల్ల వాడు ఇక ఎప్పటికైనా బాగవుతాడన్న ఆశ మనం వదిలేసుకున్నట్టూ, వాడి మానాన వాణ్ణి కర్కశంగా విడిచిపెట్టినట్టూ వాడికి అనిపించదూ? అందుకే గది ఎలా ఉందో అచ్చం అలాగే వదిలేయటం మంచిది. అలాగైతే, వాడు మళ్ళీ మనలో ఒకడయ్యాకా, అంతా ఇంతకుముందులాగే ఉందనీ, ఏదీ మారలేదనీ గమనిస్తాడు, అప్పుడు ఈ మధ్యలో జరిగిందంతా మర్చిపోవటం వాడికి ఇంకాస్త సులభమవుతుంది.'

తల్లి మాట్లాడిన ఈ మాటలు విన్నాకా గ్రెగర్‌కు ఒకటే అనిపించింది, గత రెండు నెలలుగా మనిషన్న వాడితో మాటలు లేకపోవటం వల్లనూ, మొనాటనస్‌గా సాగే కుటుంబ జీవితం వల్లనూ, తన

బుద్ధి మందగించినట్టుంది; లేదంటే గది ఖాళీగా ఉంటే బాగుంటుందనే ఆలోచన తనకసలు ఎలా కలిగింది? పాత ఫ్యామిలీ ఫర్నిచర్‌తో సౌకర్యవంతంగా అమరిన ఈ గది ఒక గుహలా మారితే చూడాలని తానెలా అనుకున్నాడు, అందులో స్వేచ్ఛగా పాకటానికీ, నిరాటంకంగా నలుదిక్కులకీ వెళ్ళటానికీ ఏ అడ్డూ లేకపోవచ్చు గాక, కానీ దానికి బదులుగా చెల్లించాల్సిన మూల్యం తన మానవ గతాన్ని పూర్తిగా మర్చిపోవటమే కాదూ? నిజానికి ఇప్పటికే తాను ఆ మరుపు అంచుల్లో కొట్టుమిట్టాడుతున్నాడు, ఇప్పుడు తల్లి గొంతు, చాన్నాళ్ళుగా వినని తన తల్లి గొంతు విన్నాడు కాబట్టే తిరిగి తెలివిలో పడ్డాడు. అవును, ఒక్క వస్తువు కూడా కదపటానికి వీల్లేదు; ఎలా ఉన్నది అలాగే ఉండాలి; ఈ ఫర్నిచర్ తన మీద కలిగించే మంచి ప్రభావం తనకు అత్యవసరం; దారీతెన్నూ లేని తన పాకుళ్ళలో ఫర్నిచర్ అడ్డం వస్తే మాత్రం ఏమైంది, అదేం పెద్ద నష్టం కాదు, అదీ తన మంచికే.

కానీ చెల్లాయి ఆలోచన వేరేలా ఉంది; గ్రెగర్‌కి సంబంధించిన వ్యవహారాల్లో ఆమె తల్లిదండ్రుల ముందు ఒక స్పెషల్ ఎక్స్‌పర్టు హోదా ప్రదర్శించటానికి బాగా అలవాటు పడిపోయింది; ఇప్పుడు తల్లి కలగజేసుకుని తనకు సలహా ఇవ్వబోవటంతో ఆమె మరింత రెచ్చిపోయి, ముందు అనుకున్నట్టుగా ఒక్క బీరువానూ, మేజాబల్లనే కాదు – తప్పనిసరైన ఒక్క సోఫా మినహాయించి – చిన్న చెక్క ముక్కన్నది కూడా మిగలకుండా ఫర్నిచర్‌అంతా బయటకు పట్టుకుపోదామని పట్టుబట్టడం మొదలుపెట్టింది. ఈ పట్టుదల వెనుక పసితనపు మంకుపట్టు కొంతా, ఈ మధ్య ఆమెలో అనూహ్యంగా పెరిగిన ఆత్మవిశ్వాసం కొంతా ఉన్నాయి; పైగా గ్రెగర్‌కి పాకటానికి చాలా చోటు అవసరమనీ, అతనెలాగూ ఈ ఫర్నిచర్‌వాడేది లేదనీ ఆమెకు నిజంగానే అనిపించింది. దానికి తోడు, ఆ వయసు ఆడపిల్లలలో సహజంగా ఉంటూ, ఏ సందు దొరికినా వ్యక్తం కావాలని చూసే, సాహసకాంక్ష కూడా తన వంతు పాత్ర పోషించింది. అదే ఆమె చేత గ్రెగర్ పరిస్థితిలోని తీవ్రతను ఉన్నదానికన్నా రెట్టింపు చేసి చూసేలా చేసింది, అప్పుడైతే అతని కోసం మరింత పెద్ద విన్యాసాలు చేయొచ్చు. ఎందుకంటే, గ్రెగర్ ఒంటరిగా ఖాళీ గోడల్ని ఏలే ఆ గదిలోకి అడుగు పెట్టే ధైర్యం అప్పుడు ఒక్క గ్రెటెకి తప్ప ఇంకెవరికీ ఉండబోదు.

అందుకే తల్లి ఎంత నచ్చచెప్పినా ఆమె తన నిర్ణయాన్ని ససేమిరా మార్చుకోలేదు, ఓ పక్క తల్లి కూడా తానున్నది గ్రెగర్ గదిలో అన్న గాభరాలో పడి, తన జడ్జిమెంటుపై తనకే నమ్మకం లేని స్థితిలో ఉంది; దాంతో ఇక నచ్చచెప్పడం మానేసి, బీరువా బయటకు సాయంపట్టడంలో కూతురికి సాయంగా తనూ ఓ చేయి వేసింది. పోనీ బీరువా పోతే పోయింది, కానీ మరింకేమీ పట్టికెళ్ళటానికి వీల్లేదు; మేజాబల్ల ఖచ్చితంగా ఉండాల్సిందే. ఆ ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు ఆపసోపాలు పడుతూ బీరువాను గుమ్మం దాటించారో లేదో, గ్రెగర్ సోఫా కింద నుంచి తల బయటకు పెట్టి ఈ విషయంలో తాను చాకచక్యంగా ఎలా జోక్యం చేసుకోవాలా అన్నది పరిశీలించాడు. కానీ ఇంతలో అతని తల్లి గదిలోకి తిరిగి వచ్చింది. చెల్లాయి పక్క గదిలోనే ఉండిపోయి, బీరువా తానొక్కతే మోసేయాలని, దాని చుట్టూ చేతులు బిగించి, అటూ ఇటూ ఊగిస్తోంది, కానీ ఒక్క అంగుళం కూడా కదపలేకపోతోంది. తల్లికి గ్రెగర్ ఆకారం అలవాటు లేదు; భయపడే అవకాశం ఉంది; కాబట్టి గ్రెగర్ కంగారుగా సోఫాకి అటువైపు దాక్కున్నాడు. కానీ ఈ క్రమంలో సోఫా మీది దుప్పటి చిన్నగా ఊగటాన్ని అరికట్టలేకపోయాడు. ఆ మాత్రం కదలిక సరిపోయింది, తల్లి అప్రమత్తం కావటానికి. ఆవిడ ఉన్న చోటే స్థాణువై ఆగిపోయింది, క్షణం పాటు కదలకుండా అలాగే నిలబడి, చప్పున వెనక్కి తిరిగి కూతురు దగ్గరకు వెళ్ళిపోయింది.

జరుగుతున్నది పెద్ద ఉపద్రవమేం కాదనీ, వాళ్ళు చేస్తున్నదల్లా కొంత ఫర్నిచర్‌ని బయటకు తీసుకువెళ్ళడమేననీ గ్రెగర్ ఎంతగా తనకు తాను నచ్చచెప్పుకోవటానికి ప్రయత్నించినా, గదిలోకి ఆ ఇద్దరాడవాళ్ళ రాకపోకలు, ఒకర్ని ఉద్దేశించి ఒకరి అరుపులు, ఫర్నిచర్ నేల మీద ఈడుస్తున్న చప్పుడు, వీటన్నింటి వల్లా నలువైపుల్నుంచీ తనను ఏదో పెద్ద అపాయం చుట్టుముడుతున్నట్టు అతనిలో కంగారు మొదలైంది. తన తలనూ కాళ్ళనూ దగ్గరగా ముడుచుకుని నేలకు కరచుకుపోయి పడుకున్నా లాభం లేకపోయింది, ఇదంతా తాను ఎక్కువ సేపు భరించలేడన్న నిజాన్ని అంగీకరించక తప్పలేదు. వాళ్ళు తన గదిని నామరూపాల్లేకుండా చేస్తున్నారు; అత్యంత ప్రియమైన వస్తువులన్నింటినీ తనకు కాకుండా చేస్తున్నారు; తాను ఫ్రేమ్‌లు తయారుచేయటానికి వాడే పొట్టి రంపమూ, ఇంకా వేరే పనిముట్లూ ఉన్న బీరువా ఇప్పటికే బయటకు తీసుకుపోయారు; ఇప్పుడు నేలలో దిగబడి ఉండే తన మేజాబల్లని

బయటకు పెకలించటానికి అటూ యిటూ ఆడిస్తున్నారు, అతను కమర్షియల్ అకాడెమీలో వ్యాకరణ విద్యార్థిగా ఉన్నప్పటి నుంచీ ఆ బల్ల మీదే హోమ్వర్కు చేసుకునేవాడు, అవును, తన ప్రైమరీ స్కూలు రోజుల్నించీ, దాన్నే వాడేవాడు, ఇప్పుడు అది కూడా దూరమైపోతోంది – దాంతో ఇక అతనికి ఆ ఆడవాళ్ళ ఉద్దేశాలూ మంచివో కావో ఆలోచించే తీరికా ఓపికా లేకపోయింది, అసలు వాళ్ళ ఉనికే మర్చిపోయాడు, ఎందుకంటే వాళ్ళు పూర్తిగా అలిసిపోయి ఇక నిశ్శబ్దంగా పని చేసుకుంటూ పోతున్నారు, తడబడుతూ బరువుమోస్తున్న వాళ్ళ పాదాల చప్పుడు తప్ప మరింకేం వినపడటం లేదు.

అప్పుడు అతను తన మరుగు నుంచి బయటకు వచ్చాడు – ఆ సమయంలో ఇద్దరాడవాళ్ళూ పక్క గదిలో ఉన్నారు, మేజాబల్లకు ఆనుకుని ఆయాసపడుతూ కాస్త విరామం తీసుకుంటున్నారు – అతను ముందు ఏ సామాను రక్షించుకోవాలో తెలియక, కంగారుగా ఓ నాలుగుసార్లు అటూ ఇటూ చక్కర్లు కొట్టాడు, అప్పుడు కనిపించింది, గోడ మీద ఉన్ని దుస్తుల్లో మునిగిపోయిన అమ్మాయి బొమ్మ, అప్పటికే ఆ గోడ అంతా ఖాళీ కావటంతో అది మరింత కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది, అతను జరజరా దాని మీదకు పాకాడు, ఆ బొమ్మపై ఉన్న గాజుపలక కేసి తనను అదుముకున్నాడు, అతని వేడి పొట్టకు ఊరట కలిగిస్తూ గట్టిగా అతుక్కుపోయింది. వాళ్ళు దేన్నయినా పట్టుకుపోనీ, ఈ బొమ్మని మాత్రం పట్టికెళ్ళటానికి వీల్లేదు. అతను ఇప్పుడా బొమ్మను పూర్తిగా ఆక్రమించుకుని ఉన్నాడు. తల మాత్రం లివింగ్ రూము తలుపు వైపు తిప్పి ఆడవాళ్ళిద్దరూ ఎప్పుడు తిరిగి వస్తారా అని చూస్తున్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ విరామాన్ని త్వరగానే ముగించుకుని తిరిగి వచ్చారు; గ్రెటె తల్లి చుట్టూ చేయి వేసి దాదాపు ఆమెను మోస్తున్నట్టే లోపలికి తీసుకు వచ్చింది. ‘చెప్పు, ఇప్పుడేం తీసుకెళ్దాం?’ అంటూ గదంతా కలయజూసింది. అప్పుడు, ఆమె కళ్ళు, గోడ మీంచి తన వైపే చూస్తున్న గ్రెగర్ కళ్ళతో కలిశాయి. బహుశా తల్లి పక్కనే ఉండటం వల్ల కాబోలు, గ్రెటె ఏమీ చూడనట్టే తమాయించుకుంది, తల్లి దృష్టి అటు వైపు పోకుండా తన తలను ఆవిడకు తలకు బాగా దగ్గరగా తెచ్చి, కంపిస్తున్న గొంతుతో, గబగబా, ‘ఏమ్మా, ఇంకాసేపు లివింగ్ రూములోనే రెస్టు తీసుకుందామా,’ అంది. గ్రెగర్‌కు ఆమె

ఉద్దేశమేమిటో స్పష్టంగానే అర్థమైంది: ముందు అమ్మని జాగ్రత్తగా బయటకు పంపించి, తర్వాత నన్ను కిందకు తరిమేయాలనుకుంటోంది. అదెలా జరుగుతుందో నేనూ చూస్తాను! అతను బొమ్మకు మరింత దగ్గరగా అదుముకుపోయాడు. దాన్ని మాత్రం వదులుకునే సమస్యే లేదు, అంత దాకా వస్తే గ్రెటె ముఖం మీదకే దూకుతాడు.

కానీ గ్రెటె మాటలు తల్లి గాభరాను మరింత పెంచాయి; ఆవిడ వారగా వంగి, పువ్వుల వాల్ పేపర్ మీద ముక్కుపొడుం రంగులో ఉన్న మరకను చూడనే చూసింది, తాను చూస్తోంది గ్రెగర్‌నే అని ఇంకా జీర్ణించుకోక ముందే, 'దేవుడా, అయ్యో దేవుడా!' అంటూ జీరగా పూడుకుపోయిన గొంతుతో గట్టిగా అరిచింది, సర్వం కోల్పోయినట్టు చేతులు వేలాడేసి సోఫా మీద కూలబడిపోయింది, ఇక మళ్ళీ కదల్లేదు. 'ఏయ్ గ్రెగర్! నిన్నే,' చెల్లాయి ఆగ్రహంతో పిడికిలి బిగించి అరిచింది. గ్రెగర్ రూపాంతరం తర్వాత ఆమె అతనితో మాట్లాడటం ఇదే మొదటిసారి. తల్లికి స్పృహ తప్పకుండా ఏదన్నా అరుకు తేవాలని ఆమె పక్క గదిలోకి పరిగెత్తింది; గ్రెగర్ కూడా సాయపడాలనుకున్నాడు – ఆ బొమ్మని తర్వాతైనా కాపాడుకోవచ్చనిపించింది – కానీ అతని పొట్ట ఆ గాజు పలకకు గట్టిగా అంటుకుపోవటంతో బలవంతాన ఊడ పెరుక్కోవాల్సి వచ్చింది; గోడ దిగి పాత రోజుల్లోలా చెల్లాయికి ఏదో సలహా ఇవ్వటానికన్నట్టు పక్క గదిలోకి పరిగెత్తాడు; తీరా వెళ్ళాక ఏం చేయాలో తోచలేదు, ఆమె వెనక ఊరికే అలా నిలబడ్డాడు; ఆమె అక్కడున్న అరుకు సీసాలన్నీ ఆదరాబాదరాగా వెతుకుతున్నదల్లా ఎందుకో వెనక్కు చూసి హడలిపోయింది; ఒక సీసా గచ్చు మీద పడి పగిలింది; ఏదో మంట పుట్టించే ద్రావకం అతని చుట్టూ ఒలికింది; గ్రెటె ఇంక ఆలస్యం చేయకుండా మోసుకెళ్ళగలిగినన్ని మందు సీసాల్ని చేజిక్కించుకుని తల్లి దగ్గరకు పరిగెత్తింది, గది లోపలికి వెళ్ళగానే కాలితో తలుపును వెనక్కు తన్ని మూసేసింది. ఇప్పుడు గ్రెగర్ తల్లి నుంచి వేరైపోయాడు, ఆవిడేమో లోపల తన కారణంగా మరణపు అంచుల్లో ఉంది; కానీ తలుపు తీసే ధైర్యం చేయలేకపోయాడు, తీస్తే చెల్లాయి బెదిరి పారిపోగలదు, ఇప్పుడు తల్లికి ఆమె అవసరం చాలా ఉంది; ఎదురుచూడటం తప్ప తాను చేయగలిగిందేమీ లేదు; తన్ను తాను తిట్టుకుంటూ గాభరాగా అటూ ఇటూ పాకడం మొదలుపెట్టాడు,

గోడలూ, ఫర్నిచర్, పైకప్పు, అన్నీ ఎడాపెడా పాకేస్తున్నాడు, కాసేపటికి గది మొత్తం తన చుట్టూ గిర్రున తిరుగుతున్నట్టనిపించింది, నిస్సత్తువగా గది మధ్యన ఉన్న టేబిల్ మీద కుప్పకూలిపోయాడు.

సమయం గడిచింది; గ్రెగర్ ఎక్కడివాడక్కడే నీరసంగా పడిపోయి ఉన్నాడు; చుట్టూ నిశ్శబ్దంగా ఉంది, అది శుభ సూచకమే కావచ్చు. ఇంతలో డోర్‌బెల్ మోగింది. పనమ్మాయి వంటగదికి తాళం వేసుకుని లోపలే కూర్చోవటంతో, గ్రెటె బయటకెళ్ళి తలుపు తీసింది. తండ్రి లోపలికి వస్తూనే, 'ఏమైంది?' అన్నాడు; బహుశా గ్రెటె వాలకం చూడగానే విషయం కనిపెట్టేసినట్టున్నాడు. గ్రెటె ఆయన గుండెల మీద తల వాల్చినట్టుంది, ఆమె గొంతు పూడుకుపోయినట్టు వినిపించింది: 'అమ్మ స్పృహ తప్పింది, కానీ ఇప్పుడు బానే ఉంది. గ్రెగర్ అదుపు తప్పాడు' అందామె. 'అనుకుంటూనే ఉన్నాను. మీకు చెప్తూనే ఉన్నాను కూడా, కానీ మీ ఆడాళ్ళు నా మాట వినే రకాలు కాదుగా,' అన్నాడు తండ్రి. గ్రెగర్‌కి అర్థమైంది, చెల్లాయి అతి క్లుప్తంగా చెప్పిన విషయాన్ని తండ్రి వేరేలా అర్థం చేసుకున్నాడు, తానేదో హింసాత్మకంగా ప్రవర్తించానని అనుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడు గ్రెగర్‌కి సంజాయిషీ ఇచ్చుకునే వీలూ సమయమూ లేవు, తండ్రిని ఏదోలా శాంతపరచక తప్పదు. అతను చకచకా తన గది తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళి దానికి బాగా అతుక్కుపోయి నిలబడ్డాడు. ఇలాగైతే తండ్రి హాల్లోకి వచ్చి చూసినపుడు, తాను తిన్నగా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోవాలన్న సదుద్దేశంతోనే ఉన్నాడనీ, తనను తరమక్కర్లేదనీ అర్థం చేసుకుంటాడు; కానీ ముందు ఈ తలుపు తెరుచుకుంటే బాగుణ్ణు.

కానీ తండ్రి ఇలాంటి సున్నితమైన భేదాల్ని పట్టించుకునే మూడ్లో లేడు; లోపలికి వస్తూనే, గ్రెగర్‌ని చూసి, 'ఆహ్!' అని అరిచాడు; ఆ గొంతులో పట్టరాని ఆగ్రహమూ, దొరికాడన్న ఉత్సాహమూ ఒకేసారి ధ్వనించాయి. గ్రెగర్ తలుపు మీంచి తల తిప్పి తండ్రి వైపు చూశాడు. ఆయన ఎంత దృఢంగా నిలబడ్డాడో! తండ్రి ఇలా ఉంటాడని గ్రెగర్ ఎప్పుడూ ఊహించలేదు; తానీ మధ్య ఇరవైనాలుగ్గంటలూ అడ్డదిడ్డంగా పాకటమనే సరదాలో పడి ఇంట్లో ఏమవుతుందో పట్టించుకోవటం మానేశాడు, పరిస్థితులు చాలా మారి ఉంటాయని ముందే గ్రహించాల్సింది. అయితే మాత్రం, మరీ ఇంత మార్పా!

అసలు ఈ కనిపించేది నిజంగా తన తండ్రేనా? తాను ఉద్యోగ ప్రయాణాల నిమిత్తం బయటకు వెళ్ళేటపుడు, ఎప్పుడు చూసినా నిస్సత్తువగా మంచం మీద పడుకుని కనిపించే మనిషి ఈయనేనా; మళ్ళీ సాయంత్రాలు తిరిగి వచ్చినపుడు డ్రెస్సింగ్ గౌన్ వేసుకుని పడక్కుర్చీలో నడుంవాల్చి కనిపించే మనిషి ఈయనేనా; ఆ సమయాల్లో పైకి లేచే ఓపిక కూడా లేనట్టు ఓ చెయ్యి మాత్రం ఎత్తి పలకరించి ఊరుకునేవాడు; అలాగే అరుదైన సందర్భాల్లో (ఏడాదికి కొన్ని ఆదివారాల్లోనో, యూదు సెలవుదినాల్లోనో) కుటుంబమంతా కలిసి సరదాగా బయట వాకింగ్‌కు వెళ్ళినపుడు కూడా, ఆయన తన పాత ఓవర్‌కోటు తొడుక్కుని, అసలే నింపాదిగా నడిచే గ్రెగర్‌కీ అతని తల్లికీ మధ్య, వాళ్ళ కన్నా కూడా నింపాదిగా నడిచేవాడు, ప్రతి అడుక్కీ తన వంపు తిరిగిన ఊతకర్రని ఎదురుగా మోపుతూ నడిచేవాడు, తాను ఏదైనా చెప్పాలనుకున్నపుడు ఉన్న చోటే ఆగిపోయి, ముందు వెళ్తున్న వాళ్ళని తన చుట్టూ గుమికూడేట్టు చేసుకునేవాడు; ఆ మనిషీ ఈ మనిషీ ఒకరేనా? ఇప్పుడీయన నిటారుగా దృఢంగా ఉన్నాడు, గిల్టు బొత్తాలు మెరుస్తోన్న బిగుతైన నీలం యూనిఫాం తొడుక్కున్నాడు, అది బాంకు బంట్రోతులు తొడుక్కునే యూనిఫాం; ఎత్తుగా బిరుసుగా ఉన్న దాని కాలర్ మీద ఆయన బలమైన కింది చుబుకం ఉబ్బి బరువుగా వేలాడుతోంది; గుబురుల్లాంటి కనుబొమ్మల కింద నల్లని కళ్ళు చురుగ్గా సూదుల్లా చూస్తున్నాయి; ఇదివరకూ ఎప్పుడూ చెదిరి కనిపించే ఆయన తెల్లని జుట్టు ఇప్పుడు తిన్నగా తీసిన పాపిటకు చెరో వైపూ నున్నగా తళతళ్ళాడేలా దువ్వబడింది. ఆయన తన టోపీ విసిరాడు – దాని మీద ఏదో బాంకుకి సంబంధించిన లోగో ఉంది – అది గదికి అడ్డంగా ఎగిరి గాల్లో వంకీ కొడుతూ సోఫా మీద పడింది, తన కోటు అంచులు వెనక్కు పడేట్టు చేతుల్ని పంట్లాం జేబుల్లో దోపుకుని, భీకరమైన ముఖంతో గ్రెగర్ వైపు నడిచాడు. ఆయన ఏం చేయాలనుకున్నాడో ఆయనకైనా తెలుసో లేదో; ముందైతే కాలు మాత్రం ఎత్తుగా లేపాడు; ఆయన బూటు అంచుల భారీ పరిమాణం గ్రెగర్‌ను నిశ్చేష్టుణ్ణి చేసింది. అతను ఇక ఏమీ ఆలోచించలేదు; ఈ కొత్త జీవితం మొదలైన తొలి రోజు నుంచీ అతనికి ఒకటి ఖాయంగా తెలుసు, తండ్రి తనతో ఎంత వీలైతే అంత కర్కశంగా వ్యవహరించాలన్నది ఒక పద్ధతిగా పెట్టుకున్నాడు. అందుకే అతను వెంటనే తండ్రికి అందకుండా పారిపోవటం

మొదలుపెట్టాడు, తండ్రి ఆగినప్పుడల్లా ఆగుతున్నాడు, ఆయన ఏ మాత్రం కదిలినా మళ్ళీ పాకుతున్నాడు. ఇలా వాళ్ళిద్దరూ గది చుట్టూ చాలా చక్కర్లు కొట్టారు, కానీ ఫలితమేం తేలలేదు, అసలు దాన్ని తరమటం అని కూడా అనలేం, అంత నెమ్మదిగా సాగుతోంది. అందుకే గ్రెగర్ ఇంకా నేలనే అంటిపెట్టుకుని పాకుతున్నాడు, అదీ గాక ఇప్పుడు తాను గోడల మీదా, పైకప్పు మీదా పాకటం మొదలుపెడితే, తండ్రి దాన్ని ధిక్కారంగా భావించి మరింత రెచ్చిపోతాడేమో అని అతని భయం. కానీ నేల మీద ఎక్కువ సేపు పాకడం కూడా కష్టమేనేమో. ఎందుకంటే, తండ్రి వేసిన ఒక్కొక్క అడుగుకీ బదులుగా తాను కాళ్ళతో అనేకమైన కదలికల్ని చేపట్టాల్సి వస్తోంది. ఊపిరాడక ఆయాసం మొదలయింది, అయినా అలా తూలుతూనే పరిగెడుతున్నాడు; చివరికిక కళ్ళు కూడా మూసేసుకుని తన శక్తులన్నీ గుడ్డిగా పరిగెత్తటానికే ఖర్చుపెడుతున్నాడు; తప్పించుకోవడానికి పరుగును మించిన దారేదన్నా ఉందేమో అన్నది ఆలోచించటం కూడా మానేసి పరిగెడుతున్నాడు; ఈ అయోమయంలో పాకటానికి గోడలున్నాయన్న సంగతి కూడా మర్చిపోయాడు (అయినా నిజానికి ఆ గోడలకి జారేసిన ఫర్నిచర్ అంతా పదునైన కోణాలతోనూ, చువ్వలతోనూ ఉంది) – ఉన్నట్టుండి ఏదో వస్తువు అతని పక్క నుంచి విసురుగా దూసుకుపోయింది; నేల మీద పడి అతని ముందు నుంచి దొర్లుకుంటూ పోయింది. అది ఒక ఏపిల్; వెనువెంటనే ఇంకో ఏపిల్ కూడా ఎగురుతూ వచ్చింది; గ్రెగర్ స్థాణువై ఆగిపోయాడు; ఇక పరిగెత్తి లాభం లేదు; తండ్రి దొరికిందల్లా విసరటానికి ఏ మాత్రం వెనుకాడటం లేదు, ఆయన అల్మరాలోని పళ్ళ గిన్నె నుంచి జేబులు నింపుకున్నాడు, ఒక్కో ఆపిల్ విసురుతున్నాడు, ప్రస్తుతానికైతే ఇంకా ఒక్కటీ సూటిగా తగిలేలా విసరలేకపోయాడు. ఎర్రెర్రని ఆపిల్ పళ్ళు కరెంటు తాకినట్టు నేలంతా దొర్లుతున్నాయి, ఫిరంగి గుళ్ళలా ఒక దాని తర్వాత మరొకటొచ్చి పడుతున్నాయి. ఒక ఆపిల్ పెద్ద ప్రమాదం లేకుండానే అతని వెనక భాగాన్ని రాసుకుంటూ పోయింది. కానీ వెనువెంటనే ఎగురుకుంటూ వచ్చిన మరో పండు మాత్రం, అతని వెనక భాగంలోకి దూరి, లోపలికంటా చొచ్చుకుపోయింది; మెలితిప్పే బాధ భంగిమ మారిస్తే పోతుందేమో అన్నట్టు, గ్రెగర్ ముందుకు కదలటానికి ప్రయత్నించాడు; కానీ మేకు కొట్టినట్టు ఉన్న చోటి నుంచి అస్సలు

కదల్లేకపోయాడు, సర్వేంద్రియాలూ అయోమయంతో కంపిస్తుండగా, నేల మీద చదునుగా కూలబడిపోయాడు. ఇక స్పృహ ఇక కోల్పోతున్నాడనగా, తన గది తలుపు ధడాల్న తెరుచుకోవటమూ, తల్లి పరిగెత్తుకుంటూ రావటమూ అతనికి కనిపించింది, ఆవిడ వెనకనే చెల్లాయి అరుస్తూ వెంటపడింది, ఆవిడ పెట్టీ కోటు మాత్రమే వేసుకుని ఉంది, (ఇందాక స్పృహతప్పినపుడు గాలి ఆడేందుకు వీలుగా చెల్లాయి ఆవిడ పై దుస్తుల్ని తొలగించినట్టుంది); ఇప్పుడు ఆవిడ అతని తండ్రి వైపు పరిగెడుతోంది, ఆవిడ వెనకాలే వదులు చేయబడిన లోదుస్తులన్నీ నేల జారుతున్నాయి; స్కర్టు కాలికి అడ్డుపడటంతో తిన్నగా వచ్చి తండ్రి మీద పడింది, ఆయన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుని, ఒకటే శరీరంగా ఐక్యమైపోయింది – ఇక గ్రెగర్ చూపు పూర్తిగా మసకబారుతుండగా – ఆవిడ తండ్రి మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి గ్రెగర్‌ని చంపొద్దని వేడుకుంటోంది.

[తరువాయి భాగం వచ్చే వారం]

For Latest Telugu Books - Visit now:
Kinige.com